

Θεσσαλονίκη: «Άνοιξε πόρτα της σκλαβιάς, η Λευτεριά είμ' εγώ!»

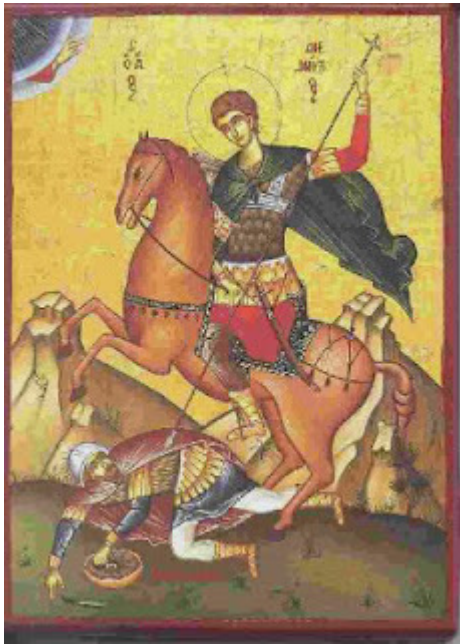
/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Ποίημα του Ιωάννη Πολέμη για την απελευθέρωση μετά από 482 χρόνια

Η Σαλονίκη που έσβηνε με του καιρού το διάβα
- καντήλι που τρεμόφωτο για λάδι λαχταρά-
αποβραδís κοιμήθηκε δυστυχισμένη σκλάβα,
και την αυγούλα ξύπνησεν αρχόντισσα κυρά.

Τι να 'βλεπε στον ύπνο της, τι να 'ταν τ' όνειρο της;
- Τον Αι - Δημήτρην έβλεπε στ' άτι του το γοργό,
που ροβολώντας έκραζε με τη φωνή της νιότης:
«Άνοιξε πόρτα της σκλαβιάς, η Λευτεριά είμ' εγώ!»

Κι άνοιξ' η πόρτα ορθάνοιχτη μπροστά στον καβαλάρη
και μπηκ' εκείνος κι έξαμψε σαν τον αυγερινό
κι υψώνοντας και παίζοντας τ' αστραφτερό κοντάρι
έδειξε με το δάχτυλο του 'Ολύμπου το βουνό.

Κι έστρεψ' εκεί τα μάτια της η σκλάβα η πονεμένη
κι αγνάντεψε αστραπόλαμπρη του Ολύμπου την κορφή
κι είδε απ' τη ράχη στην πλαγιά γοργά να κατεβαίνει
η όμορφη, η πεντάμορφη του ήλιου η αδερφή·

Έκ' όμη της ανέμιζεν, ίτιὰ χρυσοκλωνάτη,
τὰ στήθη της χιονόλευκα, τὰ μάτια γαλανά,
στον χέρι της τὴ φλογερὴ γυμνὴ ρομφαία ἐκράτει,
κι ὀλόχρυσά ἀντιφέγγιζαν τ' ἀπόμακρα βουνά.

Κατέβηκε καὶ διάβηκε τὴν διάπλατη τὴν πόρτα
ἢ ὄμορφη, ἢ πεντάμορφη τοῦ ἡλίου ἢ ἀδερφή
κι ὅπου πατόῦσε εὐώδιαζε καὶ τ' ἄνανθα τὰ χόρτα
ρόδα καὶ κρίνους ἄνθιζαν σε κάθε της στροφῇ.

Κι ἔπεσε ἡ σκλάβα ταπεινὰ μπρὸς στὴν ὠραία Παρθένα
γονατισμένη, ἀμίλητη, σκυμμένη, ντροπαλή·
κι ἐκείνη τὴν ἀνάγειρε μὲ χέρια ἀντρειωμένα
καὶ τὴν ἐσφιχταγκάλιασε μ' ἀτέλειωτο φιλί.

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ σμίξανε γιὰ τὸ φιλὶ τὰ χεῖλια,
ἔπεσαν, βροντοκόπησαν τὰ σίδερα βαριά,
οἱ ἀλυσίδες ἔσπασαν, στόματ' ἀγγέλων χίλια
ἀθώρητα τραγούδησαν τὸ « Χαῖρε Ἐλευθεριά! ».

Κι ἡ σκλάβα ξύπνησε μὲ μιᾶς· πττιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι,
τὰ ξαφνιασμένα μάτια της στὰ κάστρα της κολλᾷ.
Ὅχι, δὲν ἦταν ὄνειρο, νά τη ἡ Παρθένα, νά τη!
ὄμορφη, γαλανόλευκη μὲ τὸ σταυρὸ ψηλά.

Πηγή: «Διάπλασις τῶν Παίδων»